

Урош Петровић

Бајке

Пеших седам

Илустровао Александар Золотић

■ Laguna ■

Copyright © 2026 Урош Петровић

Copyright © 2026 овог издања, ЛАГУНА

Байке

Пей̄их сегам

Садржај

Бунар за једну жељу	9
Вртлог	27
Доктор Икс	45
Лоптаста бајка	63
Чудесна машина	81
Насмешени плави круг	99
Зека из шешира	117

Бунар за
једну жељу

Ечак Бату је био номад, што значи да је припадао племену које се стално селило. Живели су у јуртама, пространим округлим шаторима који су се преносили коњима и брзо постављали и растављали. Те су године отишли далеко на север, у крајеве у којима никада раније нису били. Направили су логор на чистини заклоњеној стеновитим обронцима планине.

Пред сам сумрак Бату је на испошћеној земљи приметио невелику али јако дубоку рупу купастих обода.

„Гле! Каква рупа! Као мали вулкан! А не види јој се дно!“, узвикну дечак усхићено, показујући једном од племенских старца шта је пронашао.

„Хм... Личи ми на древни бунар за једну жељу. Убациш новчић, замислиш жељу и она ће ти се испунити! Рупа се потом затвори и, наравно, никоме и никада не смеш да кажеш шта си пожеleo“, рече старац.

Бату је био очаран! Бунар за једну жељу! Дечак је имао само један сребрни новчић, за који је муко-трпно радио најтеже племенске послове. Ипак, без оклевања убацио га је у рупу.

„Желим да имам исто онолико сребрњака колико има и најбогатији човек у племену!“, помисли потом затворених очију.

Када је отворио очи, рупу заиста више није могао да пронађе. Бату је био одушевљен.

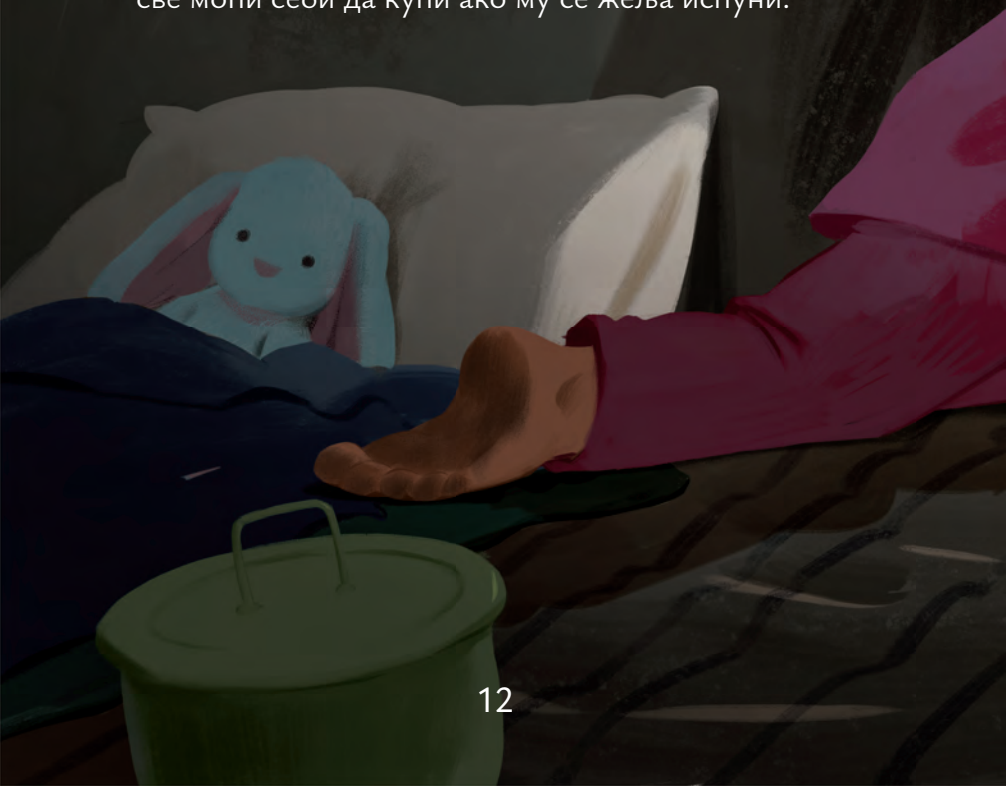
„Изгледа да је то стварно био бунар за једну жељу! Хоће ли ми се жеља сигурно испунити?“, упита усхићени малишан времешног саговорника.

„Стари народи су чврсто веровали у те чаролије!“, потврди му старина.

„А где су ти стари народи сада? Зашто их не срећемо?“, упита га радознали Бату, који је упијао све што су племенски старци причали.

„Ко зна. Можда су страдали у ратовима хорди, можда их је покосила каква заразна болест... Било је тога много у овим крајевима...“, промрмља овај пре него што се одгегао у своју јурту на починак.

Те ноћи дечак је заспао сањарећи о томе шта ће све моћи себи да купи ако му се жеља испуни.

Пре него што је свануло, пробудиле су га бука и вриска. Њихов логор био је нападнут! Грозни горски разбојници су се спустили са планина и брзо их оробили.

Покупили су им све сребро које су имали.
Никоме није остао ниједан новчић.

Он са ужасом схвати да му је жеља управо испуњена! Сада је заиста имао тачно онолико сребра колико и најбогатији људи у логору – дакле, ништа!

Када је схватио шта је урадио, Бату је био очајан. Грижа савести га је раздирала.

„Проклети бунар за једну жељу! Проклето сребро! Проклети похлепни ја!“, јадиковао је дечак у себи.

Толико се кидао изнутра да се искрао из логора чим је свануло. Упутио се у планину за разбојницима, сасвим голорук.

„До оваквог живота ми није ни стало! Ако се не искупим, и не заслужујем да се са планине вратим жив!“, понављао је док је посртао по горским врлети-
тима.

Није одустајао ни када се уплео у густу паучину, ни када су га надлетали лешинари, ни када је јасно чуо завијање вукова свуда унаоколо. Хођао је до мрака, све док је могао да прати трагове разбојника. Прспавао је на хладној, црвеној земљи – исцрпљен, очајан и сам.

Пробудио се рано, дрхтећи. Брзо је поново пронашао трагове и наставио да их прати. Тако је стигао до скровитог логора горских пљачкаша, направљеног усред напуштеног рудника црвене глине. Опрезно им се примакао и сакрио иза жбу-настог растиња. Седели су поред ватре и бучно славили успешну похару.

